

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucíí Trejbalovou ve věci

žalobce: **B. G.**, narozený dne X
státní příslušnost Uzbekistán
trvale bytem X, Uzbekistán
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 3. 2026, č. j. CPR-41183-2/ČJ-2025-930310-V238

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal přezkumu v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 14. 11. 2025, č. j. KRPL-105638-10/ČJ-2025-180022-SV.
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, na 1 rok. Správní vyhoštění bylo žalobci uloženo, neboť v období od dne 31. 8. 2025 do dne 14. 11. 2025, kdy byl kontrolován cizineckou policií, pobýval na území ČR, ač k tomu nebyl oprávněn.
3. Správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce pobýval na území ČR v uvedeném období, ačkoli neměl platné vízum. Žalobci bylo vydáno krátkodobé bulharské schengenské vízum s povolenou délkou pobytu 90 dnů. Dle otisku přechodového razítka a z protokolu o výsledku žalobce bylo zjištěno, že do ČR přicestoval dne 2. 6. 2025, ze které již nevycestoval. Oprávněnost k pobytu uplynula ke dni 30. 8. 2025. Od 31. 8. 2025 do 14. 11. 2025 pobýval žalobce na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Neoprávněný pobyt správní orgán I. stupně posoudil jako porušení právních předpisů, žalobce věděl, za jakých podmínek může na území schengenského prostoru, resp. ČR pobývat, přesto po skončení platnosti víza úmyslně na území zůstal. Správní orgán I. stupně dále konstatoval, že rozhodnutí není ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Na území ČR žalobce nemá žádné vazby, manželku a děti má v zemi původu, neexistují zdravotní důvody, které by bránily vycestování, žalobce neuvedl důvod, který by mu bránil v návratu do Uzbekistánu. Dobu, po kterou nebude žalobci umožněn vstup na území členských států EU, stanovil v rozsahu 1 roku, neboť žalobce po skončení platnosti víza nevycestoval a svůj pobyt nelegalizoval. Do úvahy vzal také celkovou dobu, po kterou žalobce na území ČR nelegálně setrval.
4. Proti popsanému prvostupňovému rozhodnutí žalobce podal odvolání, v němž namítal, že rozhodnutí o správním vyhoštění je nepřiměřeně přísné a porušuje požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť je mu ukládáno správní vyhoštění na dobu 1 roku. Zdůraznil, že doba trvání jeho protiprávního stavu je důležitým faktorem k ovlivnění přiměřenosti rozhodnutí, ale nikoliv jediným. Navrhoval proto, aby bylo přihlédnuto k jeho nízkému věku a ke skutečnosti, že od počátku řízení spolupracoval. Žalobcovo protiprávní jednání je historicky prvním pochybením a představuje ojedinělý exces z jinak řádného způsobu života. Žalobce rovněž přislíbil vycestovat do svého domovského státu. Měl za to, že je nepřiměřeně přísné, aby mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku, když je možné situaci řešit uložením rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR dle § 50a zákona, potažmo opatřením v poloviční výši.

5. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí ztotožnila se závěrem, že byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. K námitce, podle které je napadené rozhodnutí nepřiměřeně přísné, žalovaná uvedla, že z protokolu o výsledku žalobce jednoznačně vyplývá, že si byl plně vědom neoprávněnosti svého pobytu na území. Žalobce dále nemá žádné zdravotní problémy, na území ČR ani na území EU nemá žádné rodinné, společenské nebo kulturní vazby, a jeho ekonomické poměry mu poskytují dostatek finančních prostředků k vycestování do domovského státu. V období správního řízení žalobce dosáhl věku 38 let, kritérium nízkého věku tedy nebylo možné zohlednit. K námitce týkající se možnosti vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR, případně uložení opatření v poloviční výši žalovaná uvedla, že předpokladem pro tento postup je, aby žalobce splnil zákonné podmínky uvedené v § 50a odst. 1 nebo § 50a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Dle znění § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je možné vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR cizinci, který je držitelem platného povolení k pobytu podle čl. 2 odst. 16 Schengenského hraničního kodexu vydaného jiným členským státem EU a na území ČR pobývá neoprávněně. Tato podmínka ze strany žalobce nebyla naplněna. Dle znění § 50a odst. 2 zákona o pobytu cizinců je možné vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU a smluvních států cizinci, který není držitelem oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem EU a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Podmínku neshledání důvodů pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nesplňoval, neboť byl správním orgánem I. stupně jednoznačně prokázán neoprávněný pobyt na území ČR, naplňující skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, a byl tedy dán zákonný důvod pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce nesplňoval ani druhou podmínku, tedy že by důsledkem vydaného rozhodnutí bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života, neboť nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by zásahu nasvědčovaly.

II. Žaloba

6. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí porušuje § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), resp. § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť nevychází ze skutečného stavu věci a působí vůči žalobci nepřiměřeně tvrdě. Ze strany žalobce se jedná o ojedinělý exces z jinak řádného způsobu života. Žalobce od počátku správního řízení vzorně spolupracoval při objasnění skutečného stavu věci. Sama skutečnost, že tak činil až po odhalení jeho protiprávního jednání, nijak nesnižuje význam jeho sebereflexe. Ani o jeho závazku řádně vycestovat do domovského státu není důvod pochybovat.
7. Neoprávněný pobyt žalobce trval od 31. 8. 2025 do 14. 11. 2025, tj. dobu, která standardně není postihována opatřením delším jednoho roku. V případě žalobce nebyly zjištěny žádné další přitěžující skutečnosti, naopak z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobce dohnala k protiprávnímu jednání zoufalá životní situace. S ohledem na uvedené měl žalobce za to, že je napadené rozhodnutí nepřiměřeně přísné a navrhoval, aby bylo postupováno cestou opatření na dobu 6 měsíců. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalované.

III. Vyjádření žalované

8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná setrvala na skutečnostech uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Aplikace § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců byla Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

namístě. Žalovanou byla rovněž dostatečně vypořádána i otázka přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do rodinného života žalobce. Odkázala proto na prvostupňové i napadené rozhodnutí.

9. Žalovaná navrhovala, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
11. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce dne 14. 11. 2025 zkontrolovala na adrese X pobytová kontrola. Bylo zjištěno, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně, platnost jeho bulharského víza skončila 30. 8. 2025. Žalobce byl zajištěn a bylo s ním zahájeno řízení za účelem správního vyhoštění, v jehož průběhu byl vyslechnut. Proti zjištěnému nelegálnímu pobytu na území ČR ode dne 31. 8. 2025 do dne 14. 11. 2025 žalobce nic nenamítá, stejně tak konkrétně nezpochybňuje další skutková zjištění, z nichž správní orgány vycházely.
12. Spornou otázkou je přiměřenost vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, na které dopadá následující právní úprava:
13. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU a uvedených smluvních států, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Současně dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
14. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
15. Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, uvedl, že v případech, které nastolují otázku nuceného vycestování cizince na straně jedné a otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života na straně druhé, je nutné vycházet především z judikatury ESLP vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi

původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

16. Obecnou námitku žalobce, podle níž správní orgány nevycházely ze skutečného stavu věci, hodnotil soud jako nedůvodnou. Podle § 3 správního řádu postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Z obsahu správního spisu je patrné, že správní orgány měly pro své rozhodnutí dostatečný skutkový podklad. Vyšly zejména z cestovních dokladů žalobce, úředního záznamu z pobytové kontroly, z údajů z evidencí Policie České republiky a Ministerstva vnitra a z výsledku žalobce. Na základě těchto podkladů zjistily délku a povahu neoprávněného pobytu i osobní poměry žalobce v rozsahu rozhodném pro posouzení věci. Soud neshledal, že by skutkový stav byl zjištěn nedostatečně. Lze dodat, že žalobce konkrétně netvrdil, že měl být skutkový stav jiný, než jak jej vyhodnotily správní orgány.
17. Pokud jde o žalobní námitky týkající se nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění v délce 1 roku, soud je má za nedůvodné a plně se ztotožňuje s hodnocením obsaženým v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí. Soud připomíná, že s ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců aplikace citovaného ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74; ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35; ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46; ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21; ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19; ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017-27; či ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017-29). Žalobce nezpochybňuje, že na území ČR pobýval neoprávněně, bez platného povolení k pobytu či víza (v podrobnostech viz též str. 3 napadeného rozhodnutí). Současně neuplatnil ani žádné konkrétní námitky vůči závěrům, že rozhodnutí je přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Je zřejmé, že pro mírnější opatření ve formě rozhodnutí o povinnosti opustit území ve smyslu dle § 50a zákona o pobytu cizinců nebyl dán důvod. V tomto soud odkazuje na str. 4-5 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se žalovaná touto problematikou obsáhle zabývala.
18. K výhradám žalobce, že se jednalo o nelegální pobyt v období pouze několika měsíců, první porušení zákona z pochopitelných důvodů, kterého žalobce litoval a přislíbil vycestovat, soud odkazuje zejména na logické a správné úvahy žalované ohledně závažnosti žalobcova protiprávního jednání na str. 4 napadeného rozhodnutí. Soud má za to, že při posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění žalovaná posoudila závažnost protiprávního jednání žalobce adekvátně. Zdůraznila žalobcovo úmyslné setrvání na území ČR, žalobce si totiž byl vědom skončení platnosti víza, byly mu známy podmínky pro pobyt na území i podmínky pro výkon zaměstnání.

19. Pokud žalobce tvrdil, že v obdobných případech standardně není vydáváno opatření delší jednoho roku, pak lze toliko dodat, že zákon v případě neoprávněného pobytu podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců umožňuje stanovit dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, až do 5 let. Správní orgán I. stupně v posuzované věci stanovil tuto dobu v délce jednoho roku, tedy stále při spodní hranici zákonného rozpětí. Takto určenou dobu za situace, kdy žalobce vědomě pobýval na území neoprávněně od 31. 8. 2025 do 14. 11. 2025, nelze považovat za zjevně nepřiměřenou nebo excesivní. To i s přihlédnutím k tomu, že žalobce nemá k ČR žádné vazby a rodinu má v Uzbekistánu, kam mu nic nebrání navrátit se, jak ostatně sám uvedl.
20. Soud uzavírá, že správní orgány zjistily skutkový stav v rozsahu odpovídajícím § 3 správního řádu, zabývaly se kritérii přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců a své úvahy v odůvodnění rozhodnutí dostatečně vyložily. To, že žalobce s výsledkem této úvahy nesouhlasí a předkládá vlastní představu o přiměřené délce zákazu vstupu, samo o sobě nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud neshledal, že by správní orgány překročily meze správního uvážení nebo je zneužily.

V. Závěr a náklady řízení

21. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za presumovaného souhlasu žalobce a výslovného souhlasu žalované.
23. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
24. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 11. květen 2026

Mgr. Lucie Trejbalová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.